

L'alegria i l'amabilitat

Josep-Miquel Bausset

La lectura del llibre, *“La Bíblia vista amb humor”*, del dibuixant vila-realenc Quique Arenós, m'ha recordat l'anècdota de l'escriptor Bruce Marshall, que el bisbe Francesc, de Girona contava en el Full Parroquial del 14 de març passat. Educat en una família protestant puritana, el petit Marshall veia l'hora del culte a l'església com una tortura. No podia parlar, no podia quasi respirar, i si es movia la seva mare el pessigava. Si casualment li queia un balí de la butxaca i es posava a córrer cap al presbiteri per recollir-lo, ja sabia que li tocava estar castigat durant quinze dies sense sortir. Un dia va ser convidat a una primera comunió d'un amic seu catòlic. En un moment solemne de la missa li va caure de la butxaca una moneda, que va rodolar pel passadís central fins a caure en la reixa de la calefacció. El capellà i els fidels, que seguien el camí de la moneda, van esclatar en una rialla. Bruce no entenia per què allà ningú no s'havia escandalitzat. I, amb una lògica pròpia dels infants, es va dir a si mateix: Aquesta ha de ser l'Església veritable, perquè aquí riuen.

I si l'alegria és important per als cristians, també ho és l'amabilitat. Fa uns dies vingué al santuari del Miracle un alt càrrec de la Generalitat de Catalunya, nascut a Palamós. Ens comentava als monjos que la seva missió com a funcionari és servir els ciutadans i que ho fa (i ho ensenya a fer als seus companys de departament), amb amabilitat. Així, atenent un dia una dona, aquesta se sorprengué de trobar en ell un funcionari tan amable. I aquest palamosí li respongué: *“Els cristians som així”*, davant la sorpresa d'aquella dona que mai no s'havia trobat en una situació semblant.

Aquest funcionari, cristià confés, segueix els consells que sant Pau donava als efesis, quan els demanava que no es comportessin *“com ho fan els pagans”* (Ef 4,17). Per això sant Pau demanava als efesis que abandonessin la mentida, per dir *“cadascú la veritat al vostre proïsme”* (Ef 4,25) i *“el qui robava, que ja no robi, sinó més aviat que treballi amb les pròpies mans en alguna ocupació bona, perquè pugui donar al qui passa necessitat. Que no surtin mai de la vostra boca paraules dolentes, sinó solament aquelles paraules bones que puguen edificar quan calgui i es facin agradables als qui les escolten”* (Ef 4,28-29). D'aquesta manera, com deia sant Pau, amb l'amabilitat evitarem l'*“amarguesa, indignació, ira, cridòria, injúries”* (Ef 4,31). Aquest funcionari de Palamós, en el seu treball a favor dels ciutadans, fa seu un verset del salm 89 que diu: *“Que l'amabilitat del Senyor reposi damunt els seus servents. Doneu encert a l'obra de les nostres mans”* (Sl 89,17).

Els cristians hem de saber acollir els altres i treballar (i més si som funcionaris o mossens) amb amabilitat i amb alegria, com ens demana el papa Francesc. No amb cara de pomes agres, que espanta la gent. Per això Sèneca deia: *“Viu amb els teus inferiors de la manera que voldries que els teus superiors visquessin amb tu”*.

L'agost de 2018, en un encontre amb jesuïtes irlandesos, el papa Francesc els deia: *“Hem de treballar perquè es compregui bé la frescor de l'Evangeli i la seva alegria”*. I el papa continuava així: *“Jesús va vindre a portar-nos l'alegria, no una casuística moral”*. El papa els digué que cada matí resava *“la pregària de Sant Tomàs More, demanant el sentit de l'humor. Nosaltres també hem de tenir aquest sentit de l'humor”*.

I si “*Jesús és el somriure de Déu*”, com va dir el papa el Nadal de 2019, els cristians hem de portar l’alegria en els nostres cors, com va descobrir Marshall en aquella església. I hem de ser amables, com el funcionari de Palamós, atent i servicial amb els qui necessiten la seva ajuda. Per això Màxim Gorki deia que “*un home joiós és sempre amable*”. I Mark Twain afirmava que “*l’amabilitat és el llenguatge que els sords poden escoltar i els cecs veure*”.

L’alegria i l’amabilitat (o afabilitat) la trobem en molt passatges de l’Evangeli. La mateixa paraula “Evangeli” vol dir bona notícia o també notícia joiosa. L’alegria la trobem en Maria, quan proclamà el Magníficat (Lc 1,46-55) i en Zacaries, el pare del Baptista, en el cant del Benedictus (Lc 1,80). També trobem l’alegria en l’anunci del naixement de Jesús als pastors: “*Us anuncio una gran alegria: avui a la ciutat de David us ha nascut un Salvador, que és el Crist Senyor*” (Lc 2,10) i en els mags en vore l’estrella (Mt 2,19). Jesús mateix és ple d’alegria en anunciar “*el missatge joiós del Regne de Déu*” (Lc 4,43). Igualment podem trobar l’alegria en la curació del paralític (Lc 5,17-26), en Leví, quan fou cridat per Jesús (Lc 5,27-32) i en els dotze, en seguir el Mestre com a deixebles (Lc 6,13-16). La joia de Jesús la trobem en la proclamació de les benaurances (Lc 6,20-23): “*Alegreu-vos aquell dia i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel*” (Lc 6,23) i també en el centurió, en vore curat el seu servent (Lc 7,1-10) i en la viuda de Naïm, quan Jesús ressuscità el seu fill (Lc 7,11-17). La mateixa alegria la trobem en la pecadora perdonada (Lc 7,36-48) i en els deixebles i les dones que acompanyaven Jesús, quan “*anava per viles i pobles predicant i anunciant el missatge joiós del Regne de Déu*” (Lc 8,1-3). També trobem l’alegria en l’endimoniat alliberat per Jesús (Lc 8,26-33), en la dona que patia pèrdues de sang (Lc 8,40-48) i en els pares de la noia, filla del cap de la sinagoga, ressuscitada per Jesús (Lc 8,49:56). La joia la veiem en la gent, més de cinc mil homes, que Jesús alimentà (Lc 9,10-17) i en Pere, Jaume i Joan quan van vore la glòria de Jesús transfigurat (Lc 9,28-35) i en els setanta-dos, plens de joia en tornar de la missió (Lc 10,17). De nou l’alegria de Jesús la trobem per les decisions del Pare (Lc 10,21-24) i en les paràboles del bon samarità (Lc 10,30-37), l’ovella (Lc 15,2) i la moneda retrobada (Lc 15,8) i sobretot en el fill retrobat (Lc 15,12ss). La joia de Jesús la veiem en el perdó al germà (Lc 17,3-4), en la curació d’un cec (Lc 18,35-43) i en la conversió de Zaqueu, que rebé el Mestre a casa seva “*tot content*” (Lc 19,1-10). Encara trobem la joia de Jerusalem en rebre Jesús amb branques d’arbres i encatfant el camí per on passava el Mestre i aclamant-lo com a “*beneït el qui ve en nom del Senyor*” (Mt 21,8ss). I l’alegria, Jesús la va prometre als seus deixebles quan els tornés a veure, perquè “*el vostre cor s’alegrarà, i aquesta vostra alegria, no us la prendrà ningú*” (Jn 16,22). I la joia esclatant la trobem en els deixebles després de la resurrecció del Senyor.

Alegria i amabilitat haurien d’omplir els cors dels deixebles de Jesús, per, d’aquesta manera, esdevenir testimonis del Regne. L’alegria i la tendresa (o l’amabilitat) de Jesús es manifestava, com ha dit el teòleg Joseba Andoni Pagola, “*perdonant, abraçant els infants, plorant amb els amics, contagiant esperança i convidant la gent a viure l’amor amb llibertat*” (Religión Digital, 22 d’agost de 2021).